

Dosarul nr. 2ra-2305/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Gheorghe Stratulat)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Ana Panov, Vitalie Cotorobai, Marina Anton)

DECIZIE

19 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Svetlana Filincova
Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând recursul declarat de Vladimir Cîrpala,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Vladimir Cîrpala împotriva întreprinderii de stat „Calea Ferată din Moldova”,
intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la obligarea
calculării și achitării contribuțiilor sociale, eliberarea certificatului și repararea
prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul declarat de Vladimir Cîrpala și s-a menținut hotărârea din 03
decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, prin care s-a respins ca fiind
tardivă acțiunea depusă de Vladimir Cîrpala,

constată:

La 16 decembrie 2014, Vladimir Cîrpala a depus cerere de chemare în
judecată împotriva întreprinderii de stat „Calea Ferată din Moldova” (denumirea
prescurtată ÎS „Calea Ferată din Moldova”), intervenient accesoriu Casa Națională
de Asigurări Sociale (denumirea prescurtată CNAS) cu privire la obligarea
calculării și achitării contribuțiilor sociale, eliberarea certificatului și repararea
prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că, începând cu 16 aprilie 1984 și până la 30
decembrie 1998 a activat la Depoul de vagoane frigorifice Basarabeasca. În această
perioadă a fost de două ori concediat ilegal, iar ulterior restabilit în funcție.

Totodată, reclamantul a menționat că, prin decizia din 12 februarie 1998 a
Tribunalului or. Comrat, a fost încasat în beneficiul său salariul pentru absența
forțată de la serviciu pe perioada 23 februarie 1997 – 12 februarie 1998, în sumă de
5 142 de lei.

Prin decizia din 22 decembrie 1998 a Tribunalului or. Comrat, a fost încasat
în beneficiul său salariul pentru absența forțată de la serviciu pe perioada 17 martie
1998 – 14 mai 1998, în sumă de 879 de lei.

Ulterior, după eliberarea sa din serviciu din inițiativă proprie, prin decizia din 30 noiembrie 2000 a Tribunalului or. Comrat, a fost încasată de la angajator în beneficul său suma de 9 108 lei pentru absența forțată de la serviciu pentru zilele lipsite în legătură cu reținerea carnetului de muncă în perioada 31 decembrie 1998 – 25 aprilie 2000.

Deopotrivă, reclamantul a indicat că, începând cu 24 aprilie 2014, i-a fost stabilită pensia pentru limită de vârstă, în mărime de 1 743,09 lei, pentru stagiul de cotizare de 17 ani și 11 luni, necesar fiind de 31 de ani și 6 luni. Însă, la stabilirea pensiei nu au fost incluse sumele de 5 142 de lei, 879 de lei și 9 108 lei, încasate din contul angajatorului în baza deciziilor judecătorești, din motiv că nu sunt confirmate ca salariu. La fel, nu a fost inclusă din perioada de muncă de la 19 iulie 1997 până la 11 februarie 1998 la Depoul de vagoane frigorifice Basarabeasca, perioadă de lipsă forțată de la serviciu.

Astfel, s-a adresat ÎS „Calea Ferată din Moldova”, filiala Depoul de vagoane frigorifice Basarabeasca, cu cerere prin care a solicitat explicarea situației create în privința achitării cotizațiilor de asigurare socială, iar prin răspunsul nr. 378/HOII din 27 octombrie 2014 emis de ÎS „Calea Ferată din Moldova” i-a fost comunicat că referitor la situația creată angajatorul a solicitat explicații de la Casa Națională de Asigurări Sociale.

Totodată, reclamantul a menționat că, la 27 noiembrie 2014, a recepționat răspunsul Depoului de vagoane frigorifice Basarabeasca, prin care i s-a adus la cunoștință că CNAS, prin răspunsul nr. 7779 din 17 noiembrie 2014, a informat că sumele încasate prin hotărârile judecătorești nu au fost incluse în certificatul său de salariu pentru calcularea pensiei și altor plăți sociale.

În această ordine de idei, reclamantul Vladimir Cîrpala a solicitat obligarea ÎS „Calea Ferată din Moldova” să calculeze și să achite în bugetul asigurărilor sociale de stat contribuțiile sociale din salariul încasat în temeiul deciziilor din 12 februarie 1998, din 22 decembrie 1998 și 30 noiembrie 2000 a Tribunalului or. Comrat, precum și pentru perioada începând cu 19 iulie 1997 și până la 11 februarie 1998; obligarea ÎS „Calea Ferată din Moldova” să-i elibereze certificatul cu privire la salariu pentru calcularea pensiei, cu rectificările necesare; a încasa din contul ÎS „Calea Ferată din Moldova” suma de 100 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral și a-i compensa cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea din 03 decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, (vol. I, f.d. 89, 92-94) acțiunea depusă de Vladimir Cîrpala s-a respins ca fiind tardivă.

Prin decizia din 17 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 150, 151-155) s-a respins apelul declarat de Vladimir Cîrpala și s-a menținut hotărârea din 03 decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău.

Prin decizia din 31 mai 2017 a Curții Supreme de Justiție (vol. I, f.d. 180-187) s-a admis recursul declarat de Vladimir Cîrpala și s-a casat decizia din 17 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

În consolidarea soluției sale, instanța de recurs a constatat că, prima instanță și cea de apel eronat au ajuns la concluzia că cererea de chemare în judecată depusă la 16 decembrie 2014 a avut loc cu omiterea prevederilor art. 74 din Codul civil în redacția din 26 decembrie 1964, deoarece raportul juridic dintre ÎS „Calea Ferată din Moldova” și Vladimir Cîrpala a apărut în perioada anilor 1997-2000.

În acest sens, instanța de recurs a notat că, în speță, omiterea termenului de adresare în judecată nu poate fi imputată lui Vladimir Cîrpala, deoarece acesta a aflat despre încălcarea dreptului său abia la 27 noiembrie 2014, momentul recepționării răspunsului Depoului de vagoane frigorifice Basarabeasca. Cu atât mai mult că, solicitările reclamantului sunt în concordanță cu prevederile art. 33 alin. (1) lit. (a) din Legea cu privire la sistemul public de pensii, care stipulează instituția reexaminării drepturilor la pensii în cazul aparițiilor unor circumstanțe noi referitoare la stagiul de cotizare, venitul asigurat, ce au avut loc până la acordarea drepturilor la pensie.

Prin decizia din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 210, 211-214 recto-verso) s-a respins apelul declarat de Vladimir Cîrpala și s-a menținut hotărârea din 03 decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău.

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, obligația de calculare și achitare în bugetul asigurărilor sociale de stat a contribuțiilor sociale din salariu încasat în temeiul deciziilor din 12 februarie 1998, din 22 decembrie 1998 și 30 noiembrie 2000 a Tribunalului or. Comrat, precum și pentru perioada de la 19 iulie 1997 până la 11 februarie 1998 este una prescriptibilă, prin prisma art. 74 și 77 din Codul civil în redacția din 26 decembrie 1964. Or, obligația angajatorului ÎS „Calea Ferată din Moldova” de a calcula și achita în bugetul asigurărilor sociale de stat a contribuțiilor sociale din salariul încasat în temeiul acestor hotărâri judecătorești apărea la datele când se achita acest salariu, dar nu mai târziu decât în interiorul termenului de prescripție extinctivă, dat fiindcă raportul juridic este unul de drept privat, nefiind implicată în prezenta cauză o autoritate, vizavi de care s-ar opune prevederile Legii contenciosului administrativ. Prin urmare, fiind depusă la 16 decembrie 2014, acțiunea este prescrisă.

La 19 septembrie 2018, Vladimir Cîrpala a declarat recurs împotriva deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 1-4).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele cauzei, iar drept consecință a interpretat în mod eronat legea materială.

În acest sens, recurentul a menționat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că termenul de prescripție, atât în redacția Codului civil din 26 decembrie 1964 cât și în redacția Codului civil din 06 iunie 2002, începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Iar, dreptul la acțiune, la rândul său, ia naștere la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

În acest context, recurentul a relevat că despre încălcarea dreptului său a aflat abia la 24 aprilie 2014, când i-a fost calculată pensia nedeplină.

Prin urmare, a opinat că prezenta acțiune civilă a fost depusă în interiorul termenul de adresare în instanța de judecată.

În această ordine de idei, recurentul Vladimir Cîrpala a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 03 decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă integral acțiunea sa.

Prin încheierea din 12 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a considerat admisibil recursul declarat de Vladimir Cîrpala împotriva deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, și s-a transmis Colegiului lărgit pentru examinare în fond.

Examinând recursul declarat, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție îl consideră întemeiat și care urmează a fi admis, cu casarea deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din considerentele ce succed.

În conformitate cu articolul 441 din Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin prisma art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Articolul 444 din Codul de procedură civilă consemnează că, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În debut, Colegiul consideră oportun de a reitera faptul că, prin decizia din 31 mai 2017 a Curții Supreme de Justiție (vol. I, f.d. 180-187) prezenta cauză a fost trimisă spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată, din motiv că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că cererea de chemare în judecată depusă la 16 decembrie 2014 a avut loc cu omiterea prevederilor art. 74 din Codul civil în redacția din 26 decembrie 1964, deoarece raportul juridic dintre ÎS „Calea Ferată din Moldova” și Vladimir Cîrpala a apărut în perioada anilor 1997-2000.

În acest sens, instanța de recurs a notat că, în speță, omiterea termenului de adresare în judecată nu poate fi imputată lui Vladimir Cîrpala, deoarece acesta a aflat despre încălcarea dreptului său abia la 27 noiembrie 2014, momentul recepționării răspunsului Depoului de vagoane frigorifice Basarabeasca. Cu atât mai mult că, solicitările reclamantului sunt în concordanță cu prevederile art. 33 alin. (1) lit. (a) din Legea cu privire la sistemul public de pensii, care stipulează instituția reexaminării drepturilor la pensii în cazul aparițiilor unor circumstanțe noi referitoare la stagiul de cotizare, venitul asigurat, ce au avut loc până la acordarea drepturilor la pensie.

Deopotrivă, se constată că, rejudecând cauza în apel, Curtea de Apel Chișinău a recidivat și prin decizia din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 210, 211-214 recto-verso) a respins apelul declarat de Vladimir Cîrpala, menținând hotărârea din 03 decembrie 2015 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău.

Verificând legalitatea deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție vedește că instanța de apel nu a cercetat multiaspectual circumstanțele speței, iar drept consecință a interpretat în mod eronat normele de drept material ce guvernează termenul de prescripție pentru adresarea în instanță,

circumstanță care a succedat adoptarea unei soluții greșite și nemotivate.

Astfel, instanța de recurs apreciază ca fiind premature, și respectiv eronate concluziile instanța de apel precum că, obligația de calculare și achitare în bugetul asigurărilor sociale de stat a contribuțiilor sociale din salariu încasat în temeiul deciziilor din 12 februarie 1998, din 22 decembrie 1998 și 30 noiembrie 2000 a Tribunalului or. Comrat, precum și pentru perioada de la 19 iulie 1997 până la 11 februarie 1998 este una prescriptibilă, prin prisma art. 74 și 77 din Codul civil în redacția din 26 decembrie 1964. Or, obligația angajatorului ÎS „Calea Ferată din Moldova” de a calcula și achita în bugetul asigurărilor sociale de stat a contribuțiilor sociale din salariul încasat în temeiul acestor hotărâi judecătorești apăsarea la datele când se achita acest salariu, dar nu mai târziu decât în interiorul termenului de prescripție extintivă, dat fiindcă raportul juridic este unul de drept privat, nefiind implicată în prezenta cauză o autoritate, vizavi de care s-ar opune prevederile Legii contenciosului administrativ. Prin urmare, fiind depusă la 16 decembrie 2014, acțiunea este prescrisă.

În acest sens, Colegiul desprinde că instanța de apel nu a ținut cont de aserțiunile Curții Supreme de Justiție cuprinse în decizia din 31 mai 2017 și, respectiv, în mod repetat nu a luat în considerație faptul că începând cu 24 aprilie 2014 lui Vladimir Cîrpala i-a fost stabilită pensia pentru limita de vârstă în mărime de 1 743,09 lei, pentru activitatea de muncă de 17 ani și 11 luni, necesar fiind stagiul de cotizare de 31 de ani și 6 luni.

Mai mult ca atât, instanța de apel nu a dat o apreciere viabilă, conform concluziilor instanței de recurs din decizia din 31 mai 2017, faptului că răspunsul nr. 7779 din 17 noiembrie 2014 a Casei Naționale de Asigurări Sociale, prin care s-a menționat că suma încasată de la depoul de vagoane nu se include în certificatul de salariu și pensii, i-a fost adusă la cunoștință lui Vladimir Cîrpala la 27 noiembrie 2014, prin răspunsul emis de Depoul de vagoane frigorifice Basarabeasca al ÎS „Calea Ferată din Moldova”.

Astfel, Curtea de Apel Chișinău trebuia să țină cont de faptul că prin prisma art. 17 alin. (1) lit. a) și alin. (4) din Legea contenciosului administrativ, dreptul la acțiune al reclamantului a luat naștere în momentul când a aflat despre o pretinsă vătămare a dreptului său social. Prin urmare, termenul de 30 de zile de adresare în instanța de contencios administrativ întru apăsarea acestui drept a început să curgă din ziua imediat următoare de la data primirii răspunsului.

Continuând șirul logic al acestei ipoteze, Colegiul atestă că, decizia din 31 mai 2017 a Curții Supreme de Justiție a căpătat irevocabilitatea, iar circumstanțele constatate prin aceasta se bucură de autoritatea de adevăr și nu pot fi supuse niciunei critici.

În acest sens, urmează a fi învederat faptul că în conformitate cu art. 16 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârile, încheierile, ordonanțele și deciziile judecătorești definitive, precum și dispozițiile, cererile, delegațiile, citațiile, alte adresări legale ale instanței judecătorești, sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, asociațiile obștești, persoanele oficiale, organizațiile și persoanele fizice și se execută cu strictețe pe întreg teritoriul Republicii Moldova.

Prin urmare, instanța de apel trebuia să țină cont de constatările instanței de recurs din decizia din 31 mai 2017 precum că „...adresarea recurentului cu acțiunea civilă în instanța de judecată, la 16 decembrie 2014, cu privire la raportul juridic apăsut între el și ÎS „Calea Ferată din Moldova” în perioada 1997-2000, nu-

i poate fi imputată lui Vladimir Cîrpala, deoarece acesta a aflat despre încălcarea dreptului său la momentul calculării pensiei pentru limita de vârstă, adică la 24 aprilie 2014. Dar mai exact când a primind răspunsul la 27 noiembrie 2014...”.

La capitolul dat, iese în evidență și faptul că instanța de apel a ignorat constatarea instanței de recurs precum că „Vladimir Cîrpala, înaintând prezenta acțiunea civilă la 16 decembrie 2014, a respectat prevederile legislației în vigoare, fapt confirmat prin prisma prevederilor art. 33 alin. (1) lit. (a) din Legea cu privire la sistemul public de pensii, care stipulează că, reexaminarea drepturilor la pensii se efectuează în cazul aparițiilor unor circumstanțe noi referitoare la stagiul de cotizare, venitul asigurat, ce au avut loc pînă la acordarea drepturilor la pensie...”.

Deci, rejudecând cauza, instanța de apel urma să verifice acest aspect prin prisma art. 119 din Codul de procedură civilă în coraport cu argumentele lui Vladimir Cîrpala.

Succesiv, Colegiul notează că, efectuând o nouă judecare a cauzei, Curtea de Apel Chișinău s-a referit în exclusivitate la încălcarea termenului de prescripție extinctivă și nu a ținut cont de faptul că, în condițiile speței, calcularea pensiei a fost efectuată la 24 aprilie 2014, când Vladimir Cîrpala a împlinit limita de vârstă. Prin urmare, este înafara oricărui dubiu că, pînă la calcularea pensiei, acesta nu a avut posibilitate să cunoască despre drepturile sociale ce i-au fost încălcate.

Astfel, Colegiul distinge o atitudine subiectivă din partea instanțelor inferioare, deoarece acestea au supus analizei doar circumstanțele în favoarea omiterii de către reclamant a termenului de prescripție extinctivă și nu s-au expus asupra argumentelor invocate de către Vladimir Cîrpala în privința momentului când acesta a aflat *de facto* despre încălcarea drepturilor sale.

În această ordine de idei, coroborând circumstanțele relevate supra, instanța de recurs conchide că, instanța de apel nu a efectuat o cercetare multiaspectuală a circumstanțelor necesare pentru justa soluționare a cauzei și a interpretat în mod eronat cadrul legal aplicabil speței.

Or, în conformitate cu prevederile art. 373 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

La caz, Colegiul evocă obligația instanței de apel, instituită prin art. 373 alin. (4) din Codul de procedură civilă, de a verifica legalitatea hotărîrii în întregul ei, independent de motivele apelului privind legalitatea hotărîrii primei instanțe. Totodată, norma precitată obligă instanța de apel de a verifica legalitatea soluției adoptate de prima instanță în raport cu pretențiile înaintate, circumstanțele de fapt și de drept invocate.

La caz, Colegiul învederează că, motivarea este un element esențial al hotărîrii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Obligatorietatea motivării hotărîrilor judecătorești constituie o condiție a procesului

echitabil, exigență a art. 239 din Codul de procedură civilă și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Distinct justificărilor expuse supra, instanța de recurs învederează jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care statuează că, întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61). Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60).

La capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată, jurisprudența CtEDO în repetate rânduri a statuat necesitatea motivării hotărârilor instanței, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (Hirvisaari împotriva Finlande).

În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din CEDO (Hiro Balani vs. Spania).

Se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește.

Instanța de recurs notează că, nemotivarea unei hotărâri judecătorești echivalează practic cu soluționarea procesului fără a intra în fondul acțiunii, fapt ce justifică casarea actului de dispoziție recurat, cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

Prin urmare, conținutul hotărârii judecătorești trebuie să cuprindă examinarea chestiunilor în fapt și în drept, dispozițiile legale aplicabile raportului juridic dedus judecății, care în final au format convingerea instanței cu privire la soluția pronunțată. Astfel, instanța asigurând securitatea juridică ce garantează previzibilitatea atât a conținutului regulii de drept cât și a aplicării sale.

În speță, este evident că constatările instanței de apel nu conțin o argumentare clară, bazată pe suportul probator existent la materialele cauzei, din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției emise, astfel încât instanța de recurs fiind în dificultate de a exercita controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea soluției adoptate.

Coroborând circumstanțele ce preced, instanța de recurs conchide temeinicia recursului declarat de Vladimir Cîrpala împotriva deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, deoarece soluția instanței de apel este bazată pe neelucidarea multiaspectuală a circumstanțelor speței și este adoptată cu aplicarea eronată a cadrului legal.

Dat fiind faptul că instanța de apel a emis o decizie neîntemeiată, dictată de concluzii nemotivate și nu a elucidat toate circumstanțele pertinente speței, iar lichidarea acestor lacune în cadrul procedurii de examinare în recurs nu este posibilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia necesității admiterii recursului declarat de Vladimir Cîrpala și casării deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de circumstanțele constatate și concluziile deduse de instanța de recurs și, reexaminând cauza, să emită o hotărâre legală și întemeiată cu respectarea normelor de drept material și procedural pertinente speței, precum și cercetarea multiaspectuală a suportului probator.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) și art. 445 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de Vladimir Cîrpala împotriva deciziei din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

Se casează decizia din 23 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Cîrpala împotriva întreprinderii de stat „Calea Ferată din Moldova”, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la obligarea calculării și achitării contribuțiilor sociale, eliberarea certificatului și repararea prejudiciului moral, și se trimite cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Svetlana Filincova

Tamara Chișca-Doneva

Victor Burduh

Nina Vascan